

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΜΟΥ

Στό Πατριαρχείο Ιεροσολύμων πήγα τόν Αύγουστο του 1961 ως μαθητής τής Πατριαρχικής Σχολής καί σέ ηλικία 17 έτων ἔγινα Μοναχός καί Διάκονος, τόν Ιούνιο του 1962. Τόν Ιούνιο του 1964 ἔγινα Ἱερομόναχος καί ανέλαβα Παιδονόμος, (οὐσιαστικά υπεύθυνος γιά τήν λειτουργία τής Πατριαρχικής Σχολής, (μιά ἀκόμη περιπέτεια). Τό 1967 διορίστηκα ἔφημέριος, (Ἡγούμενος λέμε στήν Ἱερουσαλήμ) στήν Κοινότητα τής Χαΐφας. Τό 1969 μετατέθηκα στήν Κοινότητα τής Λύδδας. Τό 1970 ἐγκατέλειψα τό Πατριαρχεῖο καί πήγα στήν Ἀμερική γιά σπουδές, ἐπειδή ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος ἀρνήθηκε νά μέ στείλει γιά σπουδές, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου καί ὅπως εἶχα δικαίωμα νά ζητήσω, ὡς ἀριστοῦχος μαθητής.. Ἐξ' αἰτίας τής φυγῆς μου αὐτῆς ὁ Πατριάρχης μέ καθήρεσε, (μαζί μέ ἄλλους δύο Ἀγιοταφίτες, τούς Ἀρχιμανδριῖτες Θεόκτιστο Σάμιο καί Δαμιανό Μανώλη, πού ἔφυγαν γιά τόν ἴδιο λόγο).

Μετά τό τέλος τῶν σπουδῶν μου ἐπέστρεψα στήν Ἱερουσαλήμ ὅπου ἔγινα δεκτός ἀπό τόν Πατριάρχη Διόδωρο(Σεπτέμβριος του 1981), καί ὑπηρέτησα σέ διάφορες θέσεις, (υπεύθυνος του Ἀγγλικοῦ τμήματος τής Ἀρχιγραμματείας(1982), Δραγουμᾶνος του Πατριαρχείου, (1983-4), Ἡγούμενος του Παναγίου Τάφου καί μέλος τής Συνόδου(1985-9). Τόν Φεβρουάριο του 1988 ἔγινα Ἐπίσκοπος. Τόν Μάιο του ἴδιου ἔτους διορίσθηκα Πατριαρχικός Ἐπίτροπος, στό Ἴρμπετ τής Ἰορδανίας, ὅπου καί ὑπηρέτησα ἀπό τόν Ιούλιο μέχρι καί τόν Ἀπρίλιο του 1989.

Ὅλα αὐτά τά χρόνια τής ὑπηρεσίας μου στό Πατριαρχεῖο διεπίστωσα ὅτι ἡ κατάσταση στό Πατριαρχεῖο ἦταν τελείως ἀπαράδεκτη καί ὅτι τά πράγματα πηγαιναν ἀπό τό κακό στό χειρότερο ἐξ αἰτίας τής δικτατορικῆς συμπεριφοράς του Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεῖται τήν κατάσταση, (τό γεγονός ὅτι εἴμαστε στό ἐξωτερικό, ὅτι ἡ ἐκάστοτε τοπική Κυβέρνηση, ἀλλά καί ἡ Κυβέρνηση τής Ἑλλάδος, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ καί στηρίζει τό Πατριαρχεῖο, ἀναγνωρίζουν καί συνεργάζονται μέ τόν Πατριάρχη ὡς ἐκπρόσωπο του Πατριαρχείου καί τής Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος), διαχειρίζεται τό Πατριαρχεῖο σάν νά εἶναι ἰδιωτική του ἐπιχείρηση, χωρίς νά δίνει λογαριασμό σέ κανέναν καί γιά τίποτε, μέ ἀποτέλεσμα νά τό διαλύσει κυριολεκτικά καί νά ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος νά χαθεῖ γιά πάντα γιά τόν Ἑλληνισμό καί τήν Ὀρθοδοξία. Διεπίστωσα ὅτι κανεῖς δέν τολμοῦσε νά καταγγεῖλει τήν κατάσταση αὐτή, φοβούμενοι γιά τήν θέση τους καί ἀναλογιζόμενοι τίς περιπέτειες πού προϋπέθετε μία τέτοια διαμαρτυρία. Δυστυχῶς, πάρα πολλοί Ἀγιοταφίτες, (Ἀρχιμανδριῖτες, Ἱερομόναχοι, Διάκονοι, Μοναχοί καί μαθητές τής Σχολῆς), μὴν μπορώντας νά κάνουν ὑπομονή, ἐγκατέλειψαν τό Πατριαρχεῖο. Ὅσοι, κατά καιρούς, τόλμησαν νά διαμαρτυρηθοῦν γιά τήν κατάσταση στό Πατριαρχεῖο, κατά κανόνα, ἀργά ἢ γρήγορα, ἐγκατέλειψαν τό Πατριαρχεῖο. Οἱ ὑπόλοιποι, εἴτε σταμάτησαν νά διαμαρτύρονται κάτω ἀπό ἀπειλές, εἴτε συμβιβάστηκαν μέ τήν κατάσταση καί κοίταξαν πῶς νά βουλευτοῦν καί νά ἐκμεταλλεῖται τήν κατάσταση πρὸς τό

δικό τους, προσωπικό συμφέρον. Όρισμένοι έκαναν ύπομονή με την έλπίδα ότι κάτι μπορεί να αλλάξει στο μέλλον, να καλυτερέψουν τα πράγματα.

Βλέποντας την κατάσταση αυτή αναλογιζόμουν, σκεπτόμουν τον έαυτό μου και τί θα έκανα εγώ. Μία λύση θα ήταν να άδιαφορήσω για την κατάσταση και να κοιτάξω απλώς να περάσω την ζωή μου όσο πιο ήρεμα μπορούσα, πράγμα το οποίο δεν ήταν του χαρακτήρος μου, όπως απέδειξα με την μέχρι τότε διαγωγή μου και με τις διαμαρτυρίες μου. Μιά άλλη λύση θα ήταν να έγκαταλείψω το Πατριαρχείο και να κοιτάξω τακτοποιηθώ κάπου άλλο, πράγμα το οποίο επίσης δεν το ήθελα.

Άποφάσισα λοιπόν, ως Έπίσκοπος πλέον και μέλος της Συνόδου, να αναλάβω έναν αγώνα και να κάνω μία προσπάθεια με την έλπίδα ότι ίσως καταφέρω να επιτύχω μία βελτίωση της καταστάσεως.

Άφορμή για την έναρξη αυτής της προσπάθειας πήρα από την συμπεριφορά του Πατριάρχου, στην Σύνοδο του Μαρτίου του 1988, και διαμαρτυρήθηκα μέσα στην Σύνοδο γι' αυτό. Από τότε και μέχρι τον Μάιο του 1989 συνέχισα να διαμαρτύρομαι έντονα και να παρακαλώ τον Πατριάρχη να αλλάξει συμπεριφορά και να συνεργασθώ με την Σύνοδο και την Άδελφότητα για το καλό του Πατριαρχείου. Δυστυχώς, εκείνος άδιαφόρησε και προσπάθησε, με απειλές και τιμωρίες, να με αναγκάσει να πάψω να διαμαρτύρομαι. Η συμπεριφορά του αυτή με ανάγκασε να παραιτηθώ από την θέση του Πατριαρχικού Έπιτρόπου, στο Ίρμπετ, και να επιστρέψω στην Ίερουσαλήμ, με την άποψη να αγωνισθώ μέχρις εσχάτων για την βελτίωση της καταστάσεως στο Πατριαρχείο.

Έξ' αιτίας της παραιτήσεώς μου, ο Πατριάρχης Διόδωρος, με απέπεμψε από την Σύνοδο, (με το έτσι θέλω, αντικανονικά και χωρίς άποψη της Συνόδου), μου άπαγόρευσε να λειτουργώ στο Πατριαρχείο και μου έκοψε τον μισθό και το φαγητό, λέγοντάς μου ότι μόνο τότε θα λειτουργούσα και θα έπαιρνα τον μισθό μου, όταν θα επέστρεφα στην θέση μου στην Ίορδανία. Έγώ όμως ήμουν άποφασισμένος να συνεχίσω την διαμαρτυρία μου μέχρι τέλους και αυτό έκανα και κάνω μέχρι σήμερα και θα το κάνω μέχρι το τέλος της ζωής μου και μέχρι να πετύχω κάποιο θετικό αποτέλεσμα.

Από τον Μάιο του 1989, παραμένοντας στο Πατριαρχείο, άρχισα να διαμαρτύρομαι δημοσίως, με συνεντεύξεις, όμιλίες, και με επιστολές προς την Σύνοδο, την Άδελφότητα, τα Πατριαρχεία και τις άλλες Έκκλησίες, προς το Ποίμνιο και προς πάσα κατεύθυνση, κυρίως μέσω του Τύπου, με την έλπίδα να πιέσω τον Πατριάρχη να αλλάξει συμπεριφορά, μία και κάθε άλλη προσπάθεια να τον πείσω, με διάλογο και συναίνεση, δεν έφεραν αποτέλεσμα. Δυστυχώς, στην προσπάθειά μου αυτή, δεν βρήκα ανταπόκριση από τον Πατριάρχη αλλά ούτε και συμπαράσταση από κανέναν.

Τόν Άπρίλιο του 1994, έξη χρόνια μετά τις δημόσιες καταγγελίες μου, ο Πατριάρχης, θέλοντας να μου «άνταποδώσει τα ίσα», κάλεσε έναν δημοσιογράφο από την Κύπρο και του έδωσε μία συνέντευξη καταφερόμενος έναντίον μου. Στην συνέντευξή του αυτή, άφοϋ με κατηγορήσε για πολλά και διάφορα πράγματα, στο τέλος είπε ότι, εάν σταματούσα να διαμαρτύρομαι έναντίον του και επέστρεφα στην θέση μου στην Ίορδανία, όλα θα ήταν εντάξει, δείχνοντας, με τον τρόπο αυτό, ότι όλα όσα είπε έναντίον μου ήταν ψέματα, και το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να μίν τον κατηγορούν για όσα άπαράδεκτα έκανε εις βάρος του Πατριαρχείου. Επίσης είπε ότι όταν ήμουν

Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου, λήστεψα τόν Πανάγιο Τάφο. Φυσικά, δέν μπορούσα νά τό δεχθῶ κάτι τέτοιο. Ὅταν ἔλαβα γνώση τῆς συνέντευξης, καί ἐπειδή ὅλα ὅσα εἶπε σ' αὐτήν ἦταν ψέματα, εἰδοποίησα τόν Πατριάρχη ὅτι ἐάν δέν τά διέψευδε δημοσίως, θά τοῦ ἔκανα μήνυση στά δικαστήρια. Ἐκεῖνος μέ ἀγνόησε καί ἔτσι, μὴ ἔχοντας ἄλλο τρόπο γιά νά τόν ἀναγκάσω νά ἀνακαλέσει τίς ψευδεῖς κατηγορίες του, ἀναγκάσθηκα νά καταφύγω στά δικαστήρια τά ὁποῖα τόν καταδίκασαν σάν ψεύτη καί συκοφάντη.

Ἀμέσως μόλις ἔμαθε ὁ Πατριάρχης ὅτι τοῦ ἔκανα μήνυση στό δικαστήριο, (καί τό ἔμαθε ἀμέσως ἐπειδή ὁ δικηγόρος μου ἦταν γνωστός τοῦ Πατριάρχου, χωρίς ἐγώ νά τό γνωρίζω αὐτό, καί μάλιστα τόν προσέλαβε καί σάν δικηγόρο τοῦ Πατριαρχείου γιά νά τόν δωροδοκήσῃ καί νά ἀδιαφορήσῃ γιά τήν ὑπόθεσή μου), κάλεσε ἀμέσως τήν Σύνοδο, τέσσερις ἡμέρες μετά τήν κατάθεση τῆς ἀγωγῆς στό δικαστήριο, καί μέ καθήρεσε. (Εὐτυχῶς, πολύ γρήγορα ἀντιλήφθηκα ὅτι ὁ Δικηγόρος μου ἀδιαφοροῦσε γιά τήν ὑπόθεση καί τόν ἄλλαξα).

Ἡ καθαίρεση αὐτή ἦταν τελείως ἀντικανονική καί ἀνυπόστατη γιά πολλούς λόγους. Ὁ καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κοσ. Βλάσιος Φειδᾶς, μέ σημείωμά του πρὸς τό Πατριαρχεῖο (Φάκελος Πατριαρχείου : Φ. Νικηφόρου - Α/03), ἀναφέρει ὅτι ἡ καθαίρεση εἶναι ἀντικανονική. Ἐπίσης, γιά τούς παρακάτω λόγους, ἡ καθαίρεσή μου ἦταν ἀνυπόστατη καί ἀντικανονική. 1). Δέν ἀκολουθήθηκε καμμιά διαδικασία, δηλ. δίκη, κατηγορία, ἀπολογία κλπ. 2). Στό ἔγγραφο μέ τήν ἀπόφαση τῆς καθαιρέσεως λέει ὅτι μέ καθήρεσε ἐπειδή τόν κατηγόρησα . Δέν ἀναφέρει ὅμως καμμιά συγκεκριμένη κατηγορία, ἀπλῶς ὅτι τόν κατηγόρησα. 3). Δέν ὑπάρχει κανένας κανόνας τῆς Ἐκκλησίας πού νά λέει ὅτι ὅταν ἕνας Ἐπίσκοπος κατηγορεῖ κάποιον γιά συγκεκριμένα πράγματα μέ ἀποδείξεις, ἄλλον Ἐπίσκοπο καθαιρεῖται. Ἐκτός, βεβαίως, ἐάν οἱ κατηγορίες ἀποδειχθοῦν ψεύτικες. 4). Ἐγώ κατηγόρησα τόν Πατριάρχη Διόδωρο γιά ὀρισμένα, συγκεκριμένα πράγματα, καί ὁ Πατριάρχης Διόδωρος ἔγινε δικαστής καί μέ τιμώρησε ἐπειδή τόν κατηγόρησα. Ποῦ ἀκούστηκε ὁ κατηγορούμενος νά γίνεται δικαστής καί νά δικάζει τόν κατήγορο; καί εἶναι δικαιοσύνη αὐτή; Θά ἔπρεπε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος νά μὴν συμμετάσχει καθόλου στήν καθαίρεσή μου καί βέβαια νά μὴν τήν ὑπογράψει. 5). Ὁ Πατριάρχης Διόδωρος, ὅπως ἀναφέρεται μέσα στήν ἀπόφαση, μέ καθήρεσε γιά νά μέ ἐκδικηθεῖ, ἐπειδή τοῦ ἔκανα μήνυση στά Ἑβραϊκά δικαστήρια γιά συκοφαντική δυσφήμιση. (Στό τέλος τῆς δίκης, 5 χρόνια μετά, τό Δικαστήριο κατεδίκασε τόν Πατριάρχη σάν ψεύτη καί συκοφάντη). 6). Στήν ἐπίμαχη συνέντευξη πού ἔδωσε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος στό Περιοδικό «ΣΕΛΙΔΕΣ», τῆς Κύπρου, λίγους μῆνες πρὶν ἀπό τήν καθαίρεσή μου, ἀλλά 6 ὀλόκληρα χρόνια μετά τήν ἔναρξη τῆς διαμαρτυρίας μου καί ἀφοῦ τόν κατηγόρησα δημοσίως γιά τήν διάλυση τοῦ Πατριαρχείου, δήλωσε ὅτι ἦταν πρόθυμος νά μέ συγχωρέσει ἐάν σταματοῦσα νά τον κατηγορῶ, πράγμα που σημαίνει ὅτι ἐκεῖνο πού τόν ἐνδιέφερε ἦταν νά μὴν τόν κατηγοροῦν, ἀνεξάρτητα ἐάν ἔφταιγε γιά κάτι ἢ ὄχι. 7). Γράφει, ψευδῶς, στήν ἀπόφαση καθαιρέσεως, ὅτι ἀρνήθηκα νά πάω στό Ἱρμπετ. Στό Ἱρμπετ πῆγα καί ὑπηρέτησα 9 μῆνες καί ἀπό ἐκεῖ ὑπέβαλα τήν παραίτησή μου. 8). Τήν ἀπόφαση ὑπέγραψε ἀργότερα καί ὁ μὴ παρὼν στήν συνεδρίαση Ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Γρηγόριος. Γιά ὅλους αὐτούς

τούς λόγους και πιθανόν και για άλλους τούς οποίους μπορεί να ανακαλύψει ένας νομομαθής και έμπειρος στα πράγματα, ή καθαίρεσή μου ήταν άνυπόστατη και δέν τήν αναγνωρίζω ως κανονική παρά μόνο εάν επανεξετασθεί από κάποιο άλλο έκκλησιαστικό ή και πολιτικό δικαστήριο. Δυστυχώς ή έκκλησή μου προς τίς άλλες Έλληνικές Έκκλησίες να παρέμβουν έμεινε αναπάντητη. Ο μετέπειτα Πατριάρχης Ειρηναίος έλεγε, πρό τών έκλογών για τήν ανάδειξη νέου Πατριάρχου, ότι ή καθαίρεσή μου ήταν άντικανονική και ότι, εάν γινόταν Πατριάρχης θά τήν άναίρουσε. Δυστυχώς αυτά τά ξέχασε μετά τήν έκλογή του.

Κάτι άλλο πού εΐναι ένδιαφέρον εΐναι τό έξής : Στο έγγραφο μέ τό όποιο μοϋ έκοινοποίησαν τήν καθαίρεσή μου, (Οκτώβριος 1994), γράφει μεταξύ άλλων, στήν πρώτη σελίδα, και τά έξεις : «καθυπογράψαντες μεθ' όρκων, τόν σεβασμόν τώ Σεπτώ και Ίερώ Προσώπω του Μακαριωτάτου Πατρός αύτών και Πατριάρχου, φιλοτιμία και άπολύτω εύαρεσκεία άναδείξαντος αύτούς εις Έπισκόπους...». Δηλαδή στό Πατριαρχείο μας, οι Έπίσκοποι άναδεικνύονται μόνο «φιλοτιμία και άπόλυτο εύαρέσκεια του Πατριάρχου» και όχι μέ τήν ψηφο τών μελών τής Συνόδου. Και αυτό μέν εΐναι ή άλήθεια, (δηλαδή τούς Έπισκόπους τούς έκλέγει ο Πατριάρχης, παρ' όλον ότι έπισήμως άναφέρεται ότι έγινε ψηφοφορία), αλλά εΐναι ένδιαφέρον να τό δηλώνουν έπισήμως ο Πατριάρχης και τά μέλη τής Συνόδου. Καταλαβαίνει κανείς λοιπόν πώς συμπεριφέρονται πρός τόν Πατριάρχη οι «έπίδοξοι» Έπίσκοποι. !!!

Παρ' όλην αύτήν τήν ταλαιπωρία, παρέμεινα στό Πατριαρχείο, άσχολούμενος κυρίως με την ξενάγηση Προσκυνητών, έλπίζοντας ότι κάποια στιγμή στό μέλλον, κάτι θά γινόταν πού θά άλλαζε τήν κατάσταση.

Τον Δεκέμβριο του 2000, πέθανε ο Πατριάρχης Διόδωρος. Όλοι οι Άγιοταφίτες, συμπεριλαμβανομένου και του Πατριάρχου Ειρηναίου, μοϋ έλεγαν ότι μέ τήν νέα κατάσταση θά γινόταν ή άποκατάστασή μου και θά μπορούσα να συνεχίσω να προσφέρω τίς ύπηρεσίες μου στό Πατριαρχείο. Δυστυχώς τά πράγματα δέν έγιναν έτσι άκριβώς.

Ο νέος Πατριάρχης, άποφασισμένος να συνεχίσει τήν ίδια τακτική τών προκατόχων του, δηλαδή να χρησιμοποιήσει τό Πατριαρχείο για τήν καλοπέρασή του και τήν ικανοποίηση τών όποιωνδήποτε έπιθυμιών του, μοϋ ζήτησε, για να μέ άποκαταστήσει, να κάνω μία αίτηση για τήν άποκατάστασή μου στήν όποία να ζητήσω συγνώμη για όσα εΐπα και έγγραφα έναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου και να δεχθώ τίς τιμωρίες πού μοϋ επέβαλε ως δίκαιες και κανονικές. Του εΐπα ότι κάτι τέτοιο δέν μπορούσα να τό κάνω, έκτός βέβαια εάν μοϋ έλεγε πού έκανα λάθος, όποτε και θά ζητούσα συγνώμη για τά λάθη μου.

Δυστυχώς, ο Πατριάρχης Ειρηναίος, από τίς πρώτες ήμέρες έδειξε τίς πραγματικές διαθέσεις του. Πέταξε από τήν Σύνοδο τρείς Αρχιερείς άντικανονικά. Άρχισε να καταδιώκει όλους εκείνους οι όποιοι δέν ήταν μαζί του στις έκλογές. Άρχισε τό ξεπούλημα τή περιουσίας του Πατριαρχείου για να έχει χρήματα να ξοδεύει για τά κέφια του και γενικά δημιούργησε μία κατάσταση χειρότερη και από αύτήν πού εΐχαμε επί Διοδώρου. Δυστυχώς, οι υπόλοιποι Άγιοταφίτες, έσκυψαν τό κεφάλι τους και δέχτηκαν άδιαμαρτύρητα τήν νέα κατάσταση και έτσι άναγκάστηκα να έγκαταλείψω τό Πατριαρχείο, συνεχίζοντας τίς διαμαρτυρίες μου από τήν Ελλάδα.

Μετά τὰ δραματικά γεγονότα τὰ ὁποῖα ὁδήγησαν στήν καθαίρεση καί τήν ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριάρχου Εἰρηναίου, ἤλπιζα στή ἀποκατάστασή μου. Δυστυχῶς καί πάλι ἔπεσα ἔξω. Ὁ νέος Πατριάρχης, Θεόφιλος, τόν ὁποῖο μάλιστα ὑπεστήριξα μέ πάθος γιά τήν θέση τοῦ Πατριάρχου, καί ὁ ἄμεσος συνεργάτης του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος, ἀποδείχθηκαν χειρότεροι ἀπό τούς ἄλλους διότι, ὅπως ἔγραψαν στά πρακτικά τῆς Συνόδου, (Συνεδρία Θ' 28-4-2006), καί στήν επίσημη ἀνακοίνωσή τῆς ἀποκαταστάσεώς μου (Αριθ. Πρωτ. 458, 10-5-2006), μέ ἀπεκατέστησαν μὲν ἀλλά, μόνο ἀφοῦ ἐγώ "δήλωσα εἰλικρινή μετάνοια" γιά τίς διαμαρτυρίες μου, πρᾶγμα πού εἶναι τελείως ἀναληθές καί ἀπολύτως ἀπαράδεκτο γιά μένα διότι ἐάν ἔκαμνα κάτι τέτοιο θά ἦταν σάν νά διέψευδα ὅλες τίς μέχρι τότε διαμαρτυρίες μου οἱ ὁποῖες ὄχι μόνο εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινές ἀλλά καί εἶναι μόνο ἓνα μικρό μέρος τῆς ἀλήθειας καί τῆς πραγματικότητος πού ἐπικρατεῖ στό Πατριαρχεῖο.

Ὅταν ἐπικοινωνήσα μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο σχετικά, μοῦ εἶπε ὅτι ἔγινε μὲν λάθος καί ὅτι δέν ἔπρεπε νά τὸ γράψουν ἔτσι, ἀλλά τέλος πάντων, δέν ἦταν τίποτε σπουδαῖο πού θά ἔπρεπε νά μέ ἀνησυχή, καί δέν ἔπρεπε νά δίνω καί πολύ σημασία σέ τέτοιες "μικρολεπτομέρειες". Ἐγώ τοῦ δήλωσα ὅτι γιά μένα δέν ἦταν καθόλου μικρολεπτομέρειες καί ἐπέμενα ὅτι θά ἔπρεπε ὅπωςδήποτε τὸ "λάθος" αὐτὸ νά διορθωθῆ. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά φρόντιζε γι' αὐτό.

Ἐπικοινωνήσα μέ τόν Πατριάρχη καί τόν παρεκάλεσα νά φροντίσει νά διορθωθῆ τὸ «ὑποτιθέμενο», λάθος ἀλλά ἐκεῖνος ἐπέμενε ὅτι δέν ἦταν λάθος καί ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νά γραφτῆ τὸ κείμενο. Μοῦ εἶπε μάλιστα κατὰ λέξη : «Τί ἤθελες, νά γράψουμε ὅτι ἔφταιγε τὸ Πατριαρχεῖο ;».

Στὸ ἀμέσως ἐπόμενο διάστημα προσπάθησα μέ κάθε δυνατὸ τρόπο νά τοὺς πείσω νά ἀλλάξουν τήν διατύπωση τῆς ἀποφάσεως, δυστυχῶς χωρὶς ἐπιτυχία.

Τέλος ἀποφάσισα νά παραιτηθῶ, εἰς ἔνδειξη διαμαρτυρίας, ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀσκάλωνος καί ἀπὸ τήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα πρᾶγμα πού τοὺς τὸ κοινοποίησα μέ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τήν ὁποία κοινοποίησα σέ ὅλη τήν Ἀδελφότητα καί στὸν Ἡμερήσιο Ἑλληνικὸ Τύπο.

Ὁ Πατριάρχης ἀγνόησε τήν παραίτησή μου αὐτὴ καί ἐπέμενε νά μέ θεωρῆ ὡς μέλος τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγώ προσπαθοῦσα, μέσω μεσολαβητῶν, νά τοὺς πείσω νά διορθώσουν τήν διατύπωση τῆς ἐπίμαχης φράσης καί πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι δέν εἶχαν κανέναν σκοπὸ νά διορθώσουν τήν ἀπόφασή τους αὐτὴ, καί γιά νά μὴν νομίσει κανεὶς ὅτι τὸ θέμα ἔληξε γιά μένα καί ὅτι ἐγώ συμβιβάσθηκα μέ τήν ἀπόφαση αὐτὴ, ἀποφάσισα, μέ μεγάλη μου λύπη, νά ἀναθεματίσω τόν Πατριάρχη Θεόφιλο, τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχο καί ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐνσυνειδήτως καί ἐκουσίως συνυπέγραψαν τήν ἀπόφαση ἐκείνη, πρᾶγμα πού κοινοποίησα καί πάλι μέ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ μου στήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα καί στὸν Τύπο.

Περίμενα, μετὰ ἀπὸ τήν πράξη μου αὐτὴ, νά μέ καλέσει ὁ Πατριάρχης καί νά μοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις σχετικά. Ἐκεῖνος μέ ἀγνόησε τελείως.

Σέ ανθρώπους οί όποίοι ένδιαφέρθηκαν νά μεσολαθήσουν γιά νά διευθετηθή αύτή ή διαφορά άπαντοΐσαν ότι δέν ύπάρχει κανένα πρόβλημα και ότι μπορώ νά έπιστρέψω στό Πατριαρχείο όποτε θέλω. Προσποιοΐνταν δηλαδή ότι δέν συμβαίνει τίποτα.

Τά χρόνια περνοΐσαν και ή κατάσταση παρέμενε ή ίδια. Τό έτος 2013 άποφάσισα νά κάνω κάτι γιά νά άνακινήσω τό θέμα. Κατέφυγα λοιπόν στό Έλληνικά Δικαστήρια και ζήτησα, άφοΐ δέν έγινε δεκτή ή παραίτησή μου, τήν όποία και άνεκάλεσα, νά μοΐ άποδοθοΐν όλοι οί μισθοί μου άπό τήν ήμέρα τής άποκαταστάσεώς μου , (Μάιος 2006). Μέχρι τόν Δεκέμβριο τοΐ 2014 δέν άκουσα τίποτε άπό τήν πλευρά τοΐ Πατριάρχου.

Στίς 28 Ίανουαρίου βγήκε ή άπόφαση τοΐ Δικαστηρίου γιά τήν άγωγή μου έναντίον τοΐ Θεοφίλου και ήταν άρνητική, μέ τήν δικαιολογία ότι άφοΐ δέν προσέφερα τίς ύπηρεσίες μου στό Πατριαρχείο, δέν δικαιούμουν και μισθό.

Τό ένδιαφέρον στήν κατάθεση τοΐ Πατριάρχου στό Δικαστήριο είναι ότι ό Πατριάρχης λέει, ότι δέν έγινε δεκτή ή παραίτηση πού υπέβαλα τό 2006, έπειδή «δέν συνέτρεχε σοβαρός λόγος πού θά τοΐ,(μοΐ), έδινε τό κανονικό έρεισμα». Μέ λίγα λόγια, ό Πατριάρχης λέει ότι ό Νικηφόρος (και ό κάθε Νικηφόρος), δέν έχει τό δικαίωμα και δέν ξέρει πότε και γιατί πρέπει νά παραιτηθεί. Έγώ θά τοΐ πώ πότε και εάν θά παραιτηθεί. Και έπειδή μία παραίτηση είναι βασικά μία διαμαρτυρία, ό Πατριάρχης μάς λέει ότι δέν μπορούμε νά διαμαρτυρηθοΐμε παρά μόνο εάν τό έγκρίνει και τό έπιτρέψει εκείνος !!!

Δέν άποδέχτηκε τήν παραίτησή μου τόν Δεκέμβριο τοΐ 2006 γιατί, μάλλον δέν ήθελε νά φύγω, αλλά μέ καθήρεσε τώρα, γιά κανονικά παραπτώματα, όπως λέει, τά όποία όμως δέν τά άναφέρει, και δέν μάς λέει ποιά είναι. Δυστυχώς τό Δικαστήριο δέν μοΐ έπιτρέπει νά ξέρω τί είπε ό Πατριάρχης, γενικά, στήν κατάθεσή του έναντίον μου.

Όταν κάποιος φτάσει στό σημείο νά πη «παραιτοΐμαι», δέν έχει πολλές έπιλογές. Ή πρέπει νά ίκανοποιήσεις τήν άπόφασή του αύτή, ή, άν δέν θέλεις νά σοΐ φύγη ό άνθρωπος αύτός, νά ίκανοποιήσης τό ή τά όποιαδήποτε αίτήματά του. Ό έλεύθερος άνθρωπος έχει τό δικαίωμα νά παραιτηθή όποτε θέλει και γιά όποιοδήποτε λόγο. Μόνο ένας σκλάβος δέν έχει τό δικαίωμα νά παραιτηθή, (θεωρητικά, γιατί και αύτός μπορεί νά πη παραιτοΐμαι και νά ύποστη τίς συνέπειες τής άπόφασής του αύτής, όποιες κι' άν είναι αυτές οί συνέπειες). Δέν μπορώ νά καταλάβω όμως πώς ένας Έπίσκοπος, ένας «Δεσπότης», δέν μπορεί νά έχη αύτό τό δικαίωμα!!! Περιέργως, τό ίδιο πράγμα μοΐ συνέβει και μέ τόν Πατριάρχη Διόδωρο, όταν ύπηρετοΐσα στήν Ίορδανία. Όταν παραιτήθηκα άπό τήν θέση μου στήν Ίορδανία, ό Πατριάρχης Διόδωρος δέν έκανε δεκτή τήν παραίτησή μου, μέ έβαλε σέ άργία, μοΐ έκοψε τόν μισθό και μοΐ είπε : «μόνο όταν θά πās πίσω στήν θέση σου θά μπορής νά λειτουργής και νά πάρης τόν μισθό σου». !!!

Στήν έφεση πού έκανα στό Δικαστήριο έναντίον τής προηγούμενης άπόφασής του, και τήν όποία άπέρριψε και πάλι, ό Πατριάρχης Θεόφιλος κατέθεσε ότι, βασικά, μέ τήν αίτησή μου γιά άποκατάσταση , τό 2006, στήν όποία άνέφερα ότι «εάν εις τό παρελθόν παρεπίκρανα, έθιξα ή προσέβαλα κάποιον έκ τών Άδελφών ή τήν Άγίαν και Ίερά Σύνοδο, δηλώνω ότι τοΐτο έγένητο τελείως άκουσίως, ζητώ συγνώμη και είμαι έτοιμος νά έπανορθώσω,

κατά τὸ δυνατόν, τυχόντα λάθη μου καὶ ὑπόσχομαι νὰ ὑπηρετήσω μεθ' ὄλων τῶν Ἀδελφῶν ἀόκνως καὶ εὐσυνειδήτως τὸ Ἱερόν ἡμῶν Κοινόν...», πρᾶγμα πού ὁ Πατριάρχης τὸ ἐρμηνεύει, ἐπειδὴ ἔτσι θέλει νὰ τὸ ἐρμηνεύσει, καὶ ἔτσι τὸν συμφέρει, ὡς δήλωση εἰλικρινοῦς μετανόιας. Καὶ θὰ μπορούσα κί' ἐγὼ νὰ τὸ δεχθῶ ἔτσι, ἐάν μᾶς ἔλεγε ὁ Πατριάρχης γιὰ ποιὸ πρᾶγμα θὰ ἔπρεπε νὰ δηλώσω εἰλικρινῆ μετάνοια.

Κάποιοι πού δέν ξέρι τὴν ὑπόθεση καὶ μάθει ὅτι μὲ καθήρεσαν, θὰ νομίσαι, καὶ δικαίως, ὅτι θὰ ἔκανα κάποιο μεγάλο ἔγκλημα γιὰ νὰ μὲ καθαιρέσουν. Ποιὸ λοιπὸν ἦταν τὸ ἔγκλημά μου; Τὸ ὅτι διαμαρτυρήθηκα ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου. Εἶναι λοιπὸν μία διαμαρτυρία ἐνός Ἐπισκόπου καὶ μέλους τῆς Συνόδου, ἓνα ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ καθαιρεθεῖ; Δέν τὸ νομίζω καὶ δέν τὸ δέχομαι. Ἐάν μὲ καθήρεσαν γιὰ κάτι ἄλλο, αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφερθεῖ λεπτομερῶς γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν παρεξηγήσεις.

Δέν μπορεῖ ἓνα Ἐκκλησιαστικὸ ἢ καὶ Πολιτικὸ Δικαστήριον νὰ ἀθωῶναι κάποιον πού καταδικάστηκε στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν γιὰ τοὺς Κληρικούς, τὴν καθαίρεση, μὲ μία ἀπλή συγνώμη, καὶ χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ ἐπακριβῶς τοὺς λόγους γιὰ τὴν ἀπόφασή του αὐτή.

Δέν μπορεῖ ἓνα δικαστήριον, καὶ μάλιστα Ἐκκλησιαστικὸ, νὰ καταδικάζῃ ἓναν κληρικὸ, καὶ μάλιστα Ἐπίσκοπον, στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, γιὰ κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ συγχωρήσει τὸν καταδικασθέντα μὲ μία ἀπλή συγνώμη.

Δέν μπορεῖ ἓνα Δικαστήριον νὰ καταδικάζῃ κάποιον μὲ γενικόλογα «ἐπειδὴ κατηγόρησε κάποιον», ἔστω καὶ Πατριάρχη, χωρὶς νὰ ἀναφέρει συγκεκριμένες κατηγορίες, ὅπως ἔκανε καὶ στὴν δική μου περίπτωση. Καὶ δέν μπορεῖ νὰ συγχωρήῃ κάποιον, ὅπως ἔκανε στὴν δική μου περίπτωση, νὰ συγχωρεῖ κάποιον μὲ γενικόλογα «ἐπειδὴ ζήτησε συγνώμη» γιὰ τυχόντα λάθη του, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ συγκεκριμένα παραδείγματα. Διότι, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οὐσιαστικά, ἀνατρέπει τὰ πάντα. Ἐάν δεχτοῦμε κάτι τέτοιο, θὰ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ κἀνῃ ὅτι θέλει καὶ μετὰ νὰ λῆῃ: συγνώμη, ἔκανα λάθος, καὶ νὰ περιμένῃ νὰ ἀθωωθῇ. Θὰ μπορῇ κάποιος ἄλλος νὰ πάῃ στὸν Ἱερέα γιὰ νὰ ἐξομολογηθῇ, νὰ λῆῃ ἓνα ἀπλό συγνώμη, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τίς ἀμαρτίες του, καὶ νὰ ἀπαιτῇ νὰ τοῦ συγχωρηθοῦν ὅλες οἱ ἀμαρτίες του.

Τὸ ἐνδιαφέρον στὴν περίπτωση τὴν δική μου εἶναι ὅτι τὴν ἴδια ἀκριβῶς αἴτηση ὑπέβαλα καὶ στὸν Πατριάρχη Εἰρηναῖο, καὶ βασικά στὴν ἴδια Σύνοδο, τὸ 2001, ἀλλὰ δέν ἔγινε δεκτὴ, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι ἄλλη ἦταν ἡ σκοπιμότητα τῆς πράξης τοῦ Θεοφίλου καὶ τοῦ Ἀριστάρχου.

Εἶπαν μερικοὶ: ὁ ἀναθεματισμὸς τοῦ Θεοφίλου ἦταν ὑπερβολικὸς γιὰ μιά τέτοια περίπτωση. Τί ἄλλο ὅμως θὰ μπορούσα νὰ κἀνω γιὰ νὰ γίνω πιστευτὸς; Νὰ τὸν καθαιρέσω δέν μπορούσα. Θὰ μπορούσα νὰ κἀνω μία δημόσια δήλωση, ἀλλὰ ποιὸς θὰ τὴν πίστευε, ἐάν μάλιστα πῆγαίνα καὶ ἀνελάμβανα διακόνημα; Καὶ πῶς θὰ μπορούσα, στό μέλλον, νὰ πῶ κάτι γιὰ κάτι πού θὰ θεωροῦσα ἀναγκαῖο; καὶ ποιὸς θὰ με πίστευε; Θὰ τὴν πάθαινα σάν τὸν βοσκὸ πού φώναζε: Λύκος, λύκος, στά ψέματα, καὶ ὅταν ἦλθε ὁ πραγματικὸς Λύκος, δέν ἔτρεξε κανένας γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει.

Κάτι ἄλλο πού ἤθελα νὰ γράψω εἶναι τὸ ἐξῆς: Γιατί, τὸν Διόδωρον, ὁ ὁποῖος με καθήρεσε, ἔστω καὶ ἄδικο, δέν τὸν ἀναθεμάτισα; Ὁ Εἰρηναῖος δέν μὲ ἀπεκατέστησε καὶ ὅμως δέν τὸν ἀναθεμάτισα; Ὁ Θεόφιλος μὲ ἀπεκατέστησε κί' ἐγὼ τὸν ἀναθεμάτισα. Τί θὰ ἔλεγε ἓνας ἀπλὸς ἀλλὰ

αδιάφορος άνθρωπος ; Θά ἔλεγε ὅτι ὁ Νικηφόρος εἶναι τρελός καί ἀχάριστος. Ἀκριβῶς. Γιατί ὅμως τό ἔκανα αὐτό ; Ἐπειδή μέ τήν ἀπάτη του αὐτή, με τό ἔγκλημά του αὐτό, ὁ Θεόφιλος ἔκανε το ἔξις. Ἀφ' ἐνός μέν ἐκεῖνος φαίνεται στά μάτια κάθε ἀνθρώπου σάν ὁ γενναιοδωρός Πατριάρχης ὁ ὁποῖος μέ μία ἀπλή συγνώμη ἀπεκατέστησε ἕνα καθηρημένο ἀρχιερέα, καί ἀφ' ἑτέρου, δέν μέ καταδικάζει ὁ ἴδιος, ἀλλά βάζει ἐμένα τόν ἴδιο νά καταδικάζω τόν ἑαυτό μου, διότι, δηλώνοντας εἰλικρινή μετάνοια, αὐτό κάνω , καταδικάζω ἐγώ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό μου. Τί θά ἔλεγε, ἕνας τρίτος παρατηρητής ; Θά ἔλεγε ὅτι ὁ Νικηφόρος εἶναι ἕνας ἀχρηστος ἀνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ γιά 20 χρόνια φώναζε καί διαμαρτύρονταν γιά τήν κατάσταση, ξαφνικά κατάλαβε ὅτι εἶχε ἄδικο, ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξη στό Πατριαρχεῖο , ὅτι αὐτός δέν ἤξερε τί τοῦ γινόταν , καί ἔτσι δήλωσε μετάνοια, καί μάλιστα εἰλικρινή. Ἐπίσης μέ αὐτή του τήν ἀπάτη ἀθώωσε τόν Διόδωρο καί ὅλους τούς προκατόχους του ἀπό κάθε ἐνοχή ἀφοῦ ἐγώ ὁ ἴδιος παραδέχτηκα ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξη στό Πατριαρχεῖο. Βλέπετε τήν πονηριά, τήν ἀπάτη καί τό ἔγκλημα τοῦ Θεοφίλου καί τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο δέν δέχτηκα τήν ἀποκατάστασή του ;

Ἐπίσης : Ὅταν μέ ἀπεκατέστησε ὁ Θεόφιλος, τόν Μάιο τοῦ 2006, εἶχα ἤδη στήν πλάτη μου τήν καθαίρεση τοῦ Βενεδίκτου, 11 χρόνια. Μετά εἶχα τήν καθαίρεση (ἀργία καί καθαίρεση μαζί ἄλλα 17 χρόνια). Ἀρκετά χρόνια, φαντάζομαι γιά νά καταλάβω πόσο βαριά εἶναι ἡ καθαίρεση. Ἐάν δεχόμεν τήν ψευτο-ἀποκατάσταση τοῦ Θεοφίλου, ὁ καθένας θά πιστεue ὅτι δήλωσα εἰλικρινή μετάνοια. Ἕνα πρᾶγμα πού μπορῶ νά πῶ εἰλικρινά εἶναι ὅτι : κί ἂν ἀκόμη εἶχε το δικαίωμα, ἐάν μποροῦσε ὁ Θεόφιλος, καί ὁ Διόδωρος πρῖν ἀπό αὐτόν, νά μέ κρεμάση δημοσίως, πάλι τά ἴδια θά ἔλεγα , γιατί ὅταν πῆρα τήν ἀπόφαση νά παλέψω γιά τό Πατριαρχεῖο μας, τό ἔκανα μέ πλήρη συναίσθηση τῶν προβλημάτων καί τῶν ἐπιπτώσεων γιά μένα, ἀλλά καί τήν ἀπόφαση νά τὰ ρισκάρω ὅλα μέ τήν ἐλπίδα νά πετύχω κάτι καλό γιά τό Πατριαρχεῖο. Καί μπορεῖ νά φαίνεται ὅτι δέν πέτυχα τίποτε , ἀλλά πιστεῦω ὅτι ὁ Χριστός μας, πού γνωρίζει τά πάντα, θά συμφωνήσει μαζί μου. Καί ἂν ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, τότε ποιό εἶναι τό πρόβλημά μου ; Δέν θά πρέπει μάλλον νά χαίρομαι γιά τήν ἀδικία πού μοῦ ἔγινε πρὸς χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου καί γενικώτερα τῆς Πίστεώς μας ; Ἐκτός αὐτοῦ, ὅταν σκέφτομαι τί τράβηξαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναλογίζομαι ὅτι ἐγώ ὁ ἀχρηστος καί ἀνάξιος, πού δέν ἀξίζα οὔτε κἂν Ἀγιοταφίτης νά γίνω, καί πού χωρίς νά τό ζητήσω ἀπό κανέναν, μοῦ ἀνέθεσαν τά μεγαλύτερα καί σπουδαιότερα διακονήματα στό Πατριαρχεῖο, Δραγουμᾶνος γιά δύο χρόνια, Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου γιά τρία χρόνια καί στό τέλος καί Ἐπίσκοπος, δέν τράβηξα σχεδόν τίποτα. Δοξάζω λοιπόν τόν Θεό, πού ἀξιώθηκα νά ὑποφέρω, ἔστω καί λίγο, γιά τό Πατριαρχεῖο μας, τήν μαγαλύτερη καί πολυτιμώτερη κληρονομιά πού μᾶς ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός, καί σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι καί σήμερα δέν θά ἔκαμνα τίποτε τό διαφορετικό ἐάν βρισκόμουν στήν ἴδια θέση. Καί παραφράζοντας λίγο τά λόγια τοῦ ποιητῆ « Κί ἂν εἶναι νά πεθάνουμε γιά τόν Πανάγιο Τάφο, θεία εἶν' ἡ δάφνη, μιά φορά κανεῖς πεθαίνεις».

Μοῦ ἔγραψε κάποιος νά βάλω λίγο νερό στό κρασί μου. Τό ἴδιο μοῦ εἶπε καί ὁ Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων, τό 1990, στόν Προφήτη Ἡλία, πηγαίνοντας γιά τήν Βηθλεέμ. «Ἐλα βρέ Νικηφόρε, βάλε λίγο νερό στό κρασί σου γιά νά μπορέσουμε νά κάνουμε κάτι καί νά σέ βοηθήσουμε νά ἀποκατασταθῆς.» Κί ἐγώ τοῦ ἀπάντησα (ἦταν

μπροστά και ό Δαμσκηνός ό Γκαγκανιάρας, ό νϋν Αρχιεπίσκοπος Ίόππης) : «Σεβασμιώτατε, έμεινε καθόλου κρασί για να τó νερώσω ; τώρα πρέπει να αρχίσω να βάζω λίγο κρασί στο νερό, διότι τόσα χρόνια Άγιοταφίτης, (από τό 1961), δέν κάνω τίποτε άλλο από τό να βάζω νερό στο κρασί μου ώστε δέν έμεινε καθόλου κρασί πιά.»

Και κάτι άλλο. Μοϋ είπε κάποιος ότι τώρα πού γεράσαμε (κί έγώ τοϋ είπα : δέν ξέρω αν γέρασες έσύ, αλλά έγώ αισθάνομαι νέος 71 έτών ☺) , πρέπει να σκεφτοϋμε και τόν λίγο καιρό ζωής πού μάς απομένει. Να σκεφτώ τήν Αρχιερωσύνη μου και να δεχτώ τήν αποκατάστασή μου, έστω και με μία συγνώμη ενώ έχω δίκαιο. Κάτι παρόμοιο, αν θυμάμαι καλά, είπαν και στον Άγιο Ίγνάτιο, τόν θεοφόρο, οί Ρωμαίοι, πριν να τόν θανατώσουν, και θυμάστε τί τούς απήντησε. Έγώ γιατί να τó κάνω τώρα ; για να πετύχω τί ; Να μοϋ δίνει ό Θεόφιλος τόν μισθό μου και να τοϋ κάνω 10 μετάνοιες για να τόν εύχαριστήσω, τώρα μάλιστα πού πέρασαν τά χρόνια και δέν ξέρω για πόσο καιρό ακόμη θα μπορώ να προσφέρω τίς υπηρεσίες μου ;

Όπως δέν είχε δίκαιο ό Βενέδικτος πού μάς καθήρεσε έπειδή θέλαμε να μορφωθοϋμε, και όπως ό Διόδωρος είχε άδικο πού με καθήρεσε έπειδή τοϋ είπα εν Συνόδω, και εκτός Συνόδου, ότι δέν μπορεί να διοική σαν δικτάτορας και να μάς φέρετε σαν να είμαστε σκλάβοι του, έτσι και ό Θεόφιλος δέν είχε κανένα δικαίωμα να με καθαιρέση έπειδή, όπως λέει , τοϋ ζήτησα , μέσω των δικαστηρίων, να μοϋ δώσει τούς μισθούς μου. Έάν αυτό είναι λόγος καθαιρέσης , τό να ζητήσει κάποιος Άδελφός κάτι από τόν Πατριάρχη του, μισθό ή ότιδήποτε άλλο , τότε τό καταλαβαίνω και δέν λέω τίποτε άλλο. Δέν νομίζω όμως ότι έστι είναι τά πράγματα. Τό λιγότερο πού θα μπορούσε να τοϋ πη κάποιος είναι ότι δέν είσαι υποχρεωμένος να δώσεις κάτι όταν νομίζεις ότι δέν πρέπει. Μπορείς να τοϋ πής, όχι , δέν δικαιούσαι αυτό πού ζητάς.

Άλλά τά πράγματα δέν είναι τόσο απλά. Τό πρόβλημα είναι με τήν άπάτη πού έκανε ό Κοσ. Θεόφιλος εις βάρος μου με τό να γράψει ότι δήλωσα είλικρινή μετάνοια. Και όταν τόν ρώτησα να μοϋ πη για ποιό πράγμα έπρεπε να δηλώσω μετάνοια, μοϋ είπε : «και τί ήθελες να γράψουμε, ότι έφταιγε τό Πατριαρχείο ;» Και όταν τοϋ είπα μήν γράφετε τίποτε, απλώς γράψτε ότι ή Σύνοδος απέκατέστησε τόν Νικηφόρο, μοϋ είπε : αυτό δεν γίνεται. Ότι γράψαμε τό γράψαμε, δέν μπορούμε να τό αλλάξουμε. Και όταν τόν ρώτησα γιατί , μοϋ είπε : για μένα έκλεισε τό θέμα. Τότε τοϋ είπα: για μένα δέν έκλεισε, και τήν ίδια ήμέρα τοϋ υπέβαλα τήν παραίτησή μου. Δέν τήν δέχτηκε όμως, αλλά ούτε και με κάλεσε να με ρωτήσει γιατί υπέβαλα τήν παραίτησή μου. Και είλικρινά δέν καταλαβαίνω γιατί δέν τό έκανε. Τέλος πάντων, συνέχισε να με γράφει στο ήμερολόγιο του Πατριαρχείου σαν ενεργό μέλος. Άφού μάταια προσπάθησα να τόν κάνω να δεχτή τήν παραίτησή μου και αυτός με άγνόησε τελείως, τότε προέβην στον Άναθεματισμό αυτού και τοϋ Άριστάρχου. Άλλά και πάλι δέν επικοινωνήσε μαζί μου νε μοϋ ζήτηση τόν λόγο γιατί τό έκανα. Αυτό, για μένα, δείχνει πόσο μάς υπολογίζει όλους σαν άδελφούς αλλά και σαν άνθρωπους. Αυτός είναι βασικά και ένας από τούς λόγους πού διαμαρτυρήθηκα από τήν αρχή. Για λίγη άξιοπρέπεια και σεβασμό σαν άνθρωπος και σαν κληρικός, πράγματα πού όπως είναι γνωστό, δέν «εύδοκιμοϋν» και πολύ στην Ίερουσαλήμ. Τέλος, περίμενα τότε να με καλέση και να με ρωτήσει και να με δικάση. Έπίσης περίμενα, χωρίς βέβαια να έχη τό

δικαίωμα, χωρίς να με καλέσει και χωρίς να απολογηθῶ, να με καθαιρέσει. Δεν τό ἔκανε ὅμως και δὲν ξέρω γιατί, ἂν και, ὑποπτεύομαι τὸν λόγο.

Τέλος, περίμενα γιά 6 χρόνια μήπως και γίνει κάτι και ἀλλάξουν τὰ πράγματα.

Στίς 6 Μαρτίου τοῦ 2012, τοῦ ἔστειλα ἐξώδικο μέ τό ὁποῖο τοῦ ζητοῦσα νά ἀναγνωρίσει τήν παραίτηση πού τοῦ εἶχα ὑποβάλει και νά μοῦ δώσει ἀπολυτήριο. Πάλι μέ ἀγνόησε. Περίμενα ἄλλο ἕνα χρόνο. Εἶχα και τήν Μητέρα μου ἄρρωστη τήν ὁποία φρόντιζα και ἔτσι πέρασε ὁ καιρός. Μετά τήν κοίμηση τῆς Μητέρας μου σκέφτηκα νά κάνω κάτι γιά νά ἐνεργοποιήσω τήν ὑπόθεσή μου. Σκέφτηκα λοιπόν νά τόν προκαλέσω νά κάνει κάτι. Τοῦ ἔστειλα ἐξώδικο ζητώντας νά μοῦ καταβάλει τούς μισθοῦς μου, ἀφοῦ δὲν ἔκανε δεκτή τήν παραίτησή μου, τήν ὁποία και ἀνεκάλεσα. Αὐτό τό ἔκανα τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2013. Και πάλι μέ ἀγνόησε τελείως. Τέλος μέ καθήρεσε στίς 15 -12-2014 μέ τήν δικαιολογία ὅτι προσέφυγα στήν δικαιοσύνη ζητώντας κάτι πού δὲν δικαιούμουν. Δηλαδή μέ καθήρεσε ἐνάμιση χρόνο μετά τήν ὑποβολή τῆς ἀγωγῆς. Μᾶλλον ἐπειδή , στίς 12 Δεκ. 2014 συνάντησα στό σπίτι φίλου κληρικοῦ στήν Ἀθήνα , ἕναν ξάδελφο τοῦ Θεοφίλου, τόν Κο. Θεόδωρο Γιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος μοῦ συστήθηκε σάν ξάδελφος τοῦ Θεοφίλου. Τότε τοῦ εἶπα κι' ἐγώ, κάτσε νά σοῦ πῶ τί μοῦ ἔκανε ὁ ξάδελφός σου. Αὐτός μοῦ εἶπε ὅτι λυπήθηκε πολύ και ὑποσχέθηκε νά μεσολαβήσει στόν Θεόφιλο γιά νά λυθῆ ἡ διαφορά. Και φαίνεται ὅτι μεσολάβησε, ἀλλά μᾶλλον ὁ ἐξάδελφός του θύμωσε και σέ τρεῖς ἡμέρες, στίς 15 Δεκ. 2014, ὁ Θεόφιλος μέ καθήρεσε, (ὅπως μοῦ εἶπε κάποιος Ἀγιοταφίτης), μέ τήν δικαιολογία ὅτι τόν πῆγα στά Δικαστήρια. (Συμπωματικά , τήν ἴδια δικαιολογία προέβαλε και ὁ Διόδωρος γιά νά μέ καθαιρέσει).

Στήν ἀπόφαση γιά τήν ἀποκατάστασή μου, ὁ Θεόφιλος ἔγραψε ὅτι «δήλωσα εἰλικρινῆ μετάνοια» . Ἐγώ ἀπλῶς ἔγραψα, μέ ἀπλά λόγια, «ἐντάξη βρέ παιδιά, ἐάν ἔκανα κάποιο λάθος συγνώμη.» Αὐτό ὅμως πού ἔγραψε ὁ Θεόφιλος σημαίνει ὅτι ἐγώ δήλωσα μετάνοια γιά ὅτι ἔκανα και ἔγραψα ἐναντίον τοῦ Διοδώρου, πρᾶγμα πού , βεβαίως δὲν τό ἔκανα, και οὔτε θά τό κάνω , ἐκτός ἐάν μοῦ ποῦν ὅτι ἔκανα λάθος πού διαμαρτυρήθηκα, πρᾶγμα πού δὲν τό ἔκανε κανείς μέχρι τώρα. Διότι, διαφορετικά, τί θά πῆ κάποιος ὅταν διαβάσει ὅτι «δήλωσα εἰλικρινῆ μετάνοια»; Θά σκεφτεῖ : Τόν Νικηφόρο τόν καθήρεσαν σίγουρα γιά κάποιον σοβαρό λόγο. Τώρα δηλώνει εἰλικρινῆ μετάνοια, ἄρα, ἔφταιγε, και τώρα, ὕστερα ἀπό τόσα χρόνια βαρέθηκε και ζήτησε συγνώμη γιά ὅτι ἔκανε.

Εἶναι ὅμως ἔτσι τα πράγματα ; και βέβαια δὲν εἶναι.

Δεν θά μποροῦσα νά κάνω τό κοροῖδο και νά κάνω ὅτι κάνουν ὅλοι, και νά περνᾶω «ζωή και κότα»; «Δεσπότης» ἦμουν !!! ἦ, ἐάν δὲν ἤθελα νά κάνω κάτι τέτοιο, νά βρῶ μία δικαιολογία και νά ζητήσω ἀπολυτήριο, ὅπως ἔκαναν ἄλλοι ; Δεν τό ἔκανα ὅμως ἐπειδή ἀφιέρωσα τήν ζωή μου στόν Πανάγιο Τάφο και ὀρκίσθηκα νά ἀγωνισθῶ γιά τὰ Πανάγια Προσκυνήματα και τό Πατριαρχεῖο μας, νά ἀγωνισθῶ γιά νά δῶ τό Πατριαρχεῖο μας ὅπως τοῦ ἀξίζει, καλύτερο και ἀπό τό Βατικανό. Ντρεπόμουν, και ντρέπομαι ἀκόμη περισσότερο σήμερα, γιά τὰ χάλια τοῦ Πατριαρχείου μας , γενικά, και ἤθελα νά προσπαθῆσω νά ἀλλάξουν μερικά πράγματα, νά βάλουμε μία νέα ἀρχή γιά νά βελτιώσουμε τήν κατάσταση. Ἦθελα νά ἀγωνισθῶ ὥστε νά μήν γίνονται στοῦς Ἀδελφούς ἀδικίες ὅπως αὐτή πού ἐγινε σέ μένα και τόσους ἄλλους Ἀδελφούς. Νά

υπάρχει κάποια αξιοπρέπεια και σεβασμός προς τους Άδελφούς. Νά μήν μπορεί ό κάθε Βενέδικτος, Διόδωρος, Είρηναίος, Θεόφιλος, νά μεταχειρίζονται τούς Άδελφούς σάν σκλάβους και σάν σκουπίδια. Ναί. Και άποφάσισα νά θυσιαστώ έγώ, μέ τήν έλπίδα ότι κάτι θά πετύχω. Ότι κάτι καλό θά γίνει στό Πατριαρχείο. Τά θυσίασα όλα, και τήν «καλοπέρασή» μου και τήν ήσυχία μου και τήν Άρχιερωσύνη μου για τόν Πανάγιο Τάφο. Έάν αυτό ήταν λάθος, τότε έχασα τό νόημα τής ζωής. Δέν νομίζω όμως ότι ήταν λάθος, και κανείς μέχρι σήμερα δεν μου είπε δέν μοϋ είπε κάτι τέτοιο, και φυσικά δεν είναι δυνατόν νά μοϋ πη, ότι, ό,τι και νά γίνη, κανείς δεν πρέπει νά διαμαρτύρεται έναντίον τοϋ Πατριάρχου, οϋτε Άρχιερέυς, οϋτε Συνοδικός οϋτε κανείς άλλος. Ότι άκόμη και νά καιγεται τό σπίτι μας, δέν πρέπει νά φωνάξουμε «βοήθεια»,για νά μήν «ξυπνήσει» ό Πατριάρχης.

Θά μοϋ πη κάποιος : «Έντάξει, Νικηφόρε, έχεις δίκαιο, αλλά τί πέτυχες μέχρι σήμερα ; Μόνο πού ταλαιπωρήθηκες άδικο. Θά μπορούσες νά κάτσης στό Πατριαρχείο και σιγά – σιγά, μέ ήρεμο τρόπο νά βοηθήσης στην βελτίωση τής κατάστασης.»

Κί έγώ θά τοϋ έλεγα : «Γιατί οί υπόλοιποι Άδελφοί δέν προσπαθοϋν νά βελτιώσουν τήν κατάσταση, ή όποία μάλλον χειροτερεύει; Έάν οί υπόλοιποι Άδελφοί προσπαθοϋν μέ τόν τρόπο πού προτείνης, μάλλον οϋτε έτσι δέν γίνεται τίποτα. » Επίσης θά μπορούσα νά τοϋ πω : «Θά έλεγες τό ίδιο και στόν Χριστό ; Θά Τοϋ έλεγες π.χ. Χριστέ μου, οί Έβραίοι θέλουν νά σε σκοτώσουν. Δέν κρύβεσαι για λίγο καιρό, μέχρι νά σε ξεχάσουν και μετά συνεχίζεις ;»

Έγώ δεν φαντάστηκα ποτέ ότι έγώ θά σώσω τό Πατριαρχείο. Άπλως, πίστευα και πιστεύω ότι, σάν άρχιερέυς, αλλά και μέλος τής Συνόδου, είχα τήν υποχρέωση αλλά και τό δικαίωμα νά πω τήν γνώμη μου για ό,τι νόμιζα ότι έπρεπε νά τό κάνω. Τήν άλλαγή και τό άποτέλεσμα θά τό φέρει ό Θεός. Έγώ άπλως κρούω τόν κώδωνα τοϋ κινδύνου.

Τέλος πάντων, αύτά για τόν Θεόφιλο και τούς όμοίους του είναι φιλά γραμματα. Γι' αυτούς ή μόνη άρετή πού πρέπει νά έχουν όλοι οί Άδελφοί, (βλέπε : οί σκλάβοι), οί υποκείμενοι σ' αυτούς, είναι ή τυφλή ύπακοή. (Τό ίδιο έλεγε και ό Διόδωρος, (βλέπε κείμενο ανακοίνωσης τής καθαιρέσεώς μου από τόν Διόδωρο, και τά δικά μου σχόλια).

Δέν θά μπορούσα λοιπόν, κάτω από αυτές τίς συνθήκες, νά υποκρίνομαι και νά κάνω τό κοροϊδο.

Όστερα από 28 χρόνια πού άγωνίζομαι δέν θά μπορούσα νά τά παρατήσω τώρα για νά ήσυχάσω. (Έάν ήθελα τήν ήσυχία μου δέν θά έκαμνα τίποτε από την άρχή). Αλλά και λόγω αξιοπρέπειας δέν μπορώ νά τό κάνω.

Μερικοί φίλοι μοϋ είπαν ότι τά δικαστήρια δέν θά τά έβαζαν μέ τόν Πατριάρχη για έναν όποιονδήποτε κληρικό, όσο δίκαιο κί άν έχει. Μερικοί Δικαστές, Ναί. Εύτυχως όχι όλοι. «Γιατί είναι πολύ δίκαιοι, και άναγνωρίζουν ότι ό Πατριάρχης, σάν Πατριάρχης, είναι «υπεράνω» τών θείων και άνθρωπίνων νόμων και δέν πρέπει κανείς νά τόν ένοχλεϊ στίς «ιέρές» άσχολίες του. «Ξέρουν» ότι ό Πατριάρχης, σάν Πατριάρχης, είναι αλάθητος και δεν θέλει και δέν μπορεί νά κάνει λάθος.»!!!

Τά Έβραϊκά δικαστήρια όμως δέν δίστασαν νά καταδικάσουν τόν Διόδωρο σάν ψεύτη και συκοφάντη. Αλλά θά μου πείτε, αυτοί είναι Έβραίοι. Δυστυχώς. Και εύτυχώς για τόν Θεόφιλο γιατί δέν πήγα στά Έβραϊκά

δικαστήρια. Αλλά, ο Θεός δεν είναι προσωπολάτρης και πιστεύω ότι κρίνει με άλλα κριτήρια από αυτά που κρίνουν οι άνθρωποι και μάλιστα μερικοί Έλληνες «Δημοκράτες» Δικαστές.

Εγώ δεν ζήτησα από τον Θεόφιλο τίποτα. Απλώς μία αξιοπρεπή αποκατάσταση, και όταν μου δήλωσε, τον Οκτώβριο του 2005, ότι ήθελε να του υπογράψω δήλωση μετανοίας, του είπα να με ξεχάσει. Τον Μάρτιο του 2006 με πήραν τηλέφωνο ο Άρισταρχος και ο Δημήτριος και με παρεκάλεσαν να κάνω καινούρια αίτηση για αποκατάσταση. Έκανα την αίτηση και άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για την αποκατάστασή μου. Δυστυχώς όμως, για μένα, δεν ήταν αποκατάσταση, όπως έγινε, αλλά αιώνια καταδίκη, διότι, όπως γράφω παραπάνω, κανείς δεν θα πίστευε, ότι κι' αν έλεγα, ότι δεν έκανα δήλωση μετανοίας για τους αγώνες μου έναντι του Διοδώρου. Το ενδιαφέρον είναι ότι την ίδια ακριβώς αίτηση έκανα και στον Είρηναίο το 2001, αλλά δεν την δέχθηκε. Ο Θεόφιλος όμως, πιο πονηρός από τον Είρηναίο, σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να έρμηνεύσει την συγγνώμη που δήλωσα για τυχόν λάθη μου, σαν «δήλωση ειλικρινούς μετανοίας», γενικώς και άορίστως, πράγμα που για μένα είναι απαράδεκτο. Όπως του είπα προφορικώς και με επιστολή μου, δεν θα είχα καμμία αντίρρηση να δηλώσω μετάνοια για κάθε αντικανονική ενέργεια και λάθος μου εάν μου έλεγε ότι έδω έκανες λάθος ή εκεί. Δεν θα το έκανα ποτέ γενικώς και άορίστως.

Ένα πράγμα που δεν μπορώ να καταλάβω είναι ότι ένας «Πνευματικός άνθρωπος», ένας Πατριάρχης, δεν δίνει καμμία σημασία στον αναθεματισμό που του έκανε ένας αρχιερέυς του Πατριαρχείου, και μάλιστα όταν ξέρει ότι έχω δίκαιο. Ούτε με κάλεσε ποτέ να με ρωτήσει γιατί το έκανα, ούτε και προσπάθησε να βρεί ένα τρόπο να βρή μία λύση.

Παρ' όλα αυτά είμαι έτοιμος να επιστρέψω στο Πατριαρχείο, να του ζήσω συγγνώμη για τα όσα έγραψα και είπα έναντι του, να ανακαλέσω δημοσίως τον αναθεματισμό και να υπηρετήσω, όσο και όπως μπορώ όπου θέλει, αρκεί μόνο να βρεί ένα τρόπο να με αποκαταστήσει χωρίς να γράφη ότι ο Νικηφόρος δεν έπρεπε να διαμαρτυρηθῆ έναντι του Διοδώρου και του Είρηναίου, δηλαδή χωρίς να ζητᾶ να δηλώσω ειλικρινῆ μετάνοια, παρά μόνο για πράγματα που έκανα που θα μου αποδείξει ότι ήταν λάθος. Άλλως, δεν μπορώ να δεχθῶ έναν συμβιβασμό που θα είναι αντίθετος με τα πιστεύω μου. Ο Θεός θα μας κρίνει όλους και στον Θεό έμπιστεύομαι την τελική αλλά και ουσιαστική κρίση.

Σᾶς τά γράφω αυτά όχι επειδή θέλω να σκεφθῆτε ότι, άφοῦ ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, άφοῦ αὐτή εἶναι ἡ κατάσταση στό Πατριαρχεῖο, τότε δέν πρόκειται να βοηθήσω ἄλλο πιά τό Πατριαρχεῖο, δέν πρόκειται να συστήσω καί να ἐνθαρρύνω κάποιον νέο να πάει καί να υπηρετήσῃ στό Πατριαρχεῖο. Βεβαίως αὐτό θά σκεφθοῦν μερικοί στήν ἀρχή. Ὅμως αὐτό θά ἦταν μεγάλο λάθος. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καί τά ἐπί τῶν Ἁγίων Τόπων δίκαια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους εἶναι ἡ μεγαλύτερη καί πολυτιμότερη κληρονομιά που ἐμπιστεύτηκε στά χέρια μας ἡ Θεία Πρόνοια. Γιά δύο χιλιάδες χρόνια τώρα τό γένος μας υπηρετεῖ τά Πανάγια Προσκυνήματα καί θά ἦταν μεγάλο ἔγκλημα γιά τό γένος μας να χάσουμε μέσα ἀπό τά χέρια μας αὐτήν τήν μεγάλη καί ἀνεκτίμητη κληρονομιά ἀπό ἀδιαφορία γιά τήν τύχη τῆς. Σᾶς τά γράφω λοιπόν αὐτά γιατί θέλω να σκεφθῆτε ὅτι ὅλοι μας ἔχουμε τό χρέος να βοηθήσουμε καί να φροντίσουμε

ώστε ή άπαράδεκτη σημερινή κατάσταση νά αλλάξει και νά βελτιωθεί ώστε άφ' ενός μόν τó Πατριαρχείο μας νά άποκτήσει τó αναγκαίο και κατάλληλο άνθρωπινο ύλικό τó όποίο νά προετοιμασθεί μέ τόν κατάλληλο τρόπο για νά άντεπεξέλθει στις πολλές και ποικίλες άνάγκες του, μεταξύ τών όποιών οι κυριότερες είναι ή φροντίδα τών Παναγίων Προσκυνημάτων, ή έξυπηρέτηση του Ποιμνίου τών Άγίων Τόπων και ή έξυπηρέτηση τών άναριθμήτων προσκυνητών οι όποιοι έρχονται για νά προσκυνήσουν τά Πανάγια Προσκυνήματα και νά πάρουν μαζί τους τήν εύλογία τών Άγίων Τόπων, μία εύλογία πού θα τους βοηθήσει νά νοιώσουν βαθύτερα και έν συνεχεία νά ζήσουν πληρέστερα τήν Πίστη μας, άφ' έτέρου δέ για νά σās δώσω μία ιδέα για τó ποιá ήταν , -και δυστυχώς είναι και σήμερα- ή κατάσταση στο Πατριαρχείο, και για τó έναντίον ποιās καταστάσης είχα νά άγωνιστώ, μέ τήν έλπίδα νά έπιτύχω μία άλλαγή προς τó καλύτερο.

Θά μοϋ πή κάποιος : Έσύ θα άλλάξης τήν κατάσταση ; Όχι άδελφοί μου. Δέν θα άλλάξω έγώ τήν κατάσταση, αλλά ó Θεός. Έγώ άπλώς κρούω τόν κώδωνα του κινδύνου, για νά σās ένημερώσω για τήν τραγική κατάσταση στην όποία βρίσκεται τó Πατριαρχείο μας, ώστε νά σπεύσουμε όλοι μας, όσο ένδιαφερόμαστε για τήν τύχη του Πατριαρχείου, νά βοηθήσουμε ώστε νά άποφύγουμε μία άνεπανόρθωτη καταστροφή. Ό Θεός είναι Έκείνος ó όποιος θα έπιφέρη τήν άλλαγή, αλλά έμεις πρέπει νά άποδείξουμε ότι τήν θέλουμε τήν άλλαγή, μέ τó νά συστρατευτούμε μαζί Του. Διότι εάν έμεις δέν ένδιαφερόμαστε, για ποιόν νά κάνη τήν άλλαγή ; Πρέπει νά δείξουμε ότι δέν είμαστε σαν τους κακούς γεωργούς του Εύαγγελίου, οι όποιοι σκέπτονται μόνο «πώς νά τó γλεντήσουν» κατά τó κοινώς λεγόμενο, και τους όποιους, μάς διαβεβαιώνει, ότι θα τους διώξη για νά φέρη άλλους, καλούς γεωργούς, οι όποιοι θα είναι άντάξιοι τής έμπιστοσύνης Του.

Έκατοντάδες χιλιάδες προσκυνητές από τήν Ελλάδα, τίς ΗΠΑ και όλο τόν υπόλοιπο κόσμο έχουν έπισκευθεί τά τελευταία 50 χρόνια τους Άγιους Τόπους και έχουν δει μέ τά μάτια τους και έχουν άκούσει ιστορίες για τήν κατάσταση στο Πατριαρχείο. Εάν λοιπόν κι' έσείς είστε ένας από αυτούς και είστε τής γνώμης ότι κάτι πρέπει νά γίνη για νά βελτιωθούν τά πράγματα εκεί τότε βοηθήστε μέ όποιο τρόπο μπορείτε για τόν σκοπό αυτό. Εάν πάλι είστε από εκείνους οι όποιοι δέν πείθεστε μέ αυτά πού άκούσατε κατά καιρούς για τó Πατριαρχείο, και από αυτά πού σās γράφω έγώ, τότε μάλλον είστε από αυτούς πού λένε : «ού μέ πείσεις, καν μέ πείσεις», όποτε «συγνώμη για τήν ένόχληση».

Τώρα, θα μοϋ πείτε, και τί μπορούμε νά κάνουμε έμεις για νά βοηθήσουμε ;

Τó πιό σημαντικό είναι νά μήν ξεχνάτε στις προσευχές σας νά εύχεσθε για τó Πατριαρχείο μας.

Πάντως, μήν σκεφθήτε νά γράψετε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και στα άλλα Πατριαρχεία και στις Έκκλησίες, διότι αυτοί έχουν πολλές σκοτούρες στο μυαλό τους, (Περιβάλλον, υπερθέρμανση του Πλανήτη, Μεσανατολικό πρόβλημα, ή ένωση τών Έκκλησιών κλπ), και, είμαι σίγουρος, και άλλα πολλά προβλήματα, και θα χάσετε άδικα τόν καιρό σας. Μία έπιστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου (βλέπε : Έπιστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς μία Προσκυνήτρια, και ή δική μου άπάντηση), θα σās δώση νά καταλάβετε πολλά και πώς σκέφτονται όλοι οι «άρχηγοί» τών Έκκλησιών.

Επίσης μὴν χάνετε τὸν καιρὸ σας νὰ γράψετε στὶς Ἐφημερίδες. Κάποιος δημοσιογράφος στὸν ὁποῖο μίλησα σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα τοῦ Πατριαρχείου μας, τὸ 1992, μοῦ εἶπε : «Σεβασμιώτατε, τὸ θέμα τοῦ Πατριαρχείου δὲν εἶναι τώρα ἐπίκαιρο γιὰ νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ αὐτὸ τὸ θέμα». (Δυστυχῶς σχεδὸν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι σκέπτονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο). Κί ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα : «Ὡραία λοιπὸν, περιμένετε νὰ τὸ χάσουμε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τότε νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὸ θέμα αὐτό».

Κάποιοι θὰ πῆ, καὶ πολὺ σωστά : Μὰ δὲν εἶναι σωστό νὰ «βγάζουμε τὰ ἄπλυτά μας στὴν φόρα». Συμφωνῶ ἀπολύτως. Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἔλεγαν «Τὰ τοῦ οἴκου, μὴ ἐν δήμῳ». Αὐτὸ ὅμως προϋποθέτει ὅτι ὑπάρχει ἓνας μηχανισμὸς, ἓνας τρόπος νὰ συζητᾶμε τὰ προβλήματά μας μεταξὺ μας καὶ νὰ τὰ λύνουμε. Δυστυχῶς, στὶς δικτατορίες «τύπου Ἱεροσολύμων» δὲν ὑπάρχει τέτοιος μηχανισμὸς. Ὁ «Σουλτάνος» ἀποφασίζει καὶ διατάζει μόνος του , ἢ τέλος πάντων κατόπιν συμβουλῆς τῶν αὐλικῶν του. Μέχρι τώρα πολλοὶ προσπάθησαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν κατάσταση, μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, πολλὰ δημοσιεύματα εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα. Ὅποτε τί γίνεται στὴν περίπτωση αὐτή ; Τὴν ἀπάντηση μᾶς τὴν δίνει ἡ Καινὴ Διαθήκη :«Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ». Καὶ ἐπειδὴ «Ἐσεῖς» εἶστε ἡ Ἐκκλησία, ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς γιὰ νὰ σᾶς ἐνημερώσω σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸ Πατριαρχεῖο μας. Ἐπίσης, ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς ἐπειδὴ, ὅπως ἔγραψα καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο, τὰ Πανάγια Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων, δὲν ἀνήκουν οὔτε στὸν Πατριάρχη, οὔτε στὴν Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα. Ἀνήκουν σὲ ὅλον τὸν Ἑλληνορθόδοξο κόσμον καὶ, κατ' ἐπέκταση, σὲ ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, καὶ πρέπει ὅλοι νὰ φροντίσουμε ὥστε τὰ Πανάγια Προσκυνήματα νὰ εἶναι στὴν καλύτερη δυνατὴν κατάσταση. Γράψτε λοιπὸν καὶ μιλήστε μὲ ὅποιον νομίζετε ἐσεῖς ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ νὰ βοηθήσῃ νὰ περισώσουμε ὅτι εἶναι δυνατόν ἀπὸ τὴν μεγάλη κληρονομιά μας στοὺς Ἁγίους Τόπους. Θὰ σᾶς παρακαλέσω δὲ νὰ μὲ ἐνημερώσετε κί ἐμένα γιὰ τίς τυχόν ἐνέργειές σας.

Συγνώμη που σᾶς κούρασα ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς τὰ πῶ γιὰ νὰ ξέρετε ἀκριβῶς πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Θὰ μποροῦσα νὰ γράψω πολλὰ περισσότερα ἀλλὰ αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ σᾶς δώσουν μία ἰδέα γιὰ τὴν κατάσταση.

Ἀθήνα, Ὀκτώβριος 2015
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος Νικηφόρος